

alle Tilfælde ubetinget skal omfattes af Bestemmelserne, men at kun saadanne Oversættelser, som i Omsætningen vil kunne komme til at fremtræde som en Efterligning af et vitterlig kendt Mærke, skal rammes af de to Bestemmelser.

Paa de nordiske Konferencer enedes man efter adskillig Meningsudveksling om en fælles Udtalelse, der nærmere skulde fastslaa Omfanget af den saakaldte „Første Brugers“ Ret. Denne Udtalelse gik ud paa, at Lovbestemmelserne herom skulde omfatte alle Tilfælde, hvor nogen havde ladet et Mærke registrere vidende om, at det paagældende Mærke tidligere var anvendt af en anden. Som Forudsætning for en saadan Bestemmelse burde kræves, dels at den, der lod Mærket registrere, derved havde til Hensigt fra den anden at tilegne sig det af denne tidligere anvendte Mærke, dels at den tidligere Bruger af Mærket ved Registreringen led Skade.

Diskussionen angaaende Bestemmelsen drejede sig i første Række om, hvorvidt man som Betingelse for at beskytte første Bruger skulde kræve Tilegneshensigt hos den, der lod Mærket registrere.

En saadan Hensigt kræves i den danske Varemærkelovs § 10, 3. Stk., hvis nuværende Affattelse i al Fald næppe bør bibeholdes, idet den kræver først, at den oprindelige Bruger skal have anmeldt et Varemærke til Registrering, dernæst at han har faaet Registreringen nægtet, og endelig at han har anlagt Sag mod Mærkeindehaveren, hvorunder han maa godtgøre, at denne sidste har tilegnet sig Mærket. Paa Konferencerne udtaltes det fra de danske Delegeredes Side, at Udtrykket „tilegne sig“ var at forstaa i subjektiv Betydning, hvilket ogsaa synes at fremgaa af en den 13. Februar 1924 afsagt Højesteretsdom (U. f. R. 1924, S. 272). Fra norsk Side udtaltes, at den norske Lov gik videre, idet den krævede, at man skulde afholde sig fra at benytte et Mærke, som man vidste, at en anden var begyndt at bruge; derimod ansaa man det for farligt i Betragtning af, at Udviklingen mere og mere gik i Retning af at knytte Lægfolk til Domstolene, at opstille Krav om visse subjektive Betingelser, idet det snarere maatte være det objektive Skøn, der var afgørende.

De Divergenser, der paa det foreliggende Omraade findes i de forskellige Landes Lovgivninger, hidrører navnlig fra de forskellige Opfattelser, der gør sig gældende med Hensyn til den retlige Betydning af Registreringen. Man kan i saa Henseende dele Lovgivningerne i to Hovedgrupper, den ene, der grunder Varemærkerettens Opstaaen

paa den første Besiddelsestagen af Mærket, den anden, der knytter Rettens Opstaaen til Registreringen. Til den første Gruppe hører Frankrig og de Lande, hvor den franske Lovgivning i det væsentlige er antaget (Italien, Belgien, Schweiz m. fl.). I disse Landes Love udtales det udtrykkeligt, at den, der først har gjort offentlig Brug af et Varemærke, betragtes som dettes retmæssige Indehaver uden Hensyn til, om Registrering har fundet Sted eller ej, og er derfor berettiget til at kræve Erstatning hos den, der benytter sig af hans Mærke. Registreringen er dog ikke helt blottet for Betydning, idet først denne begrunder Retten til at gøre Strafansvar gældende. Det tyske System følges i Hovedsagen bl. a. i Østrig, Holland, Rumænien. En Mellemsvej gaar den engelske Lovgivning, der betragter Registreringen som prima facie Bevis for Indehaverens Eneret til Mærket (indtil det modsatte bevises) og efter 5 Aars Forløb ikke længere tilsteder en tidligere Bruger at rejse Indsigelse mod Registreringens Lovlighed.

Den nugældende danske Varemærkelov bygger i det væsentlige paa Registreringsprincippet, hvilket i Motiverne til denne Lov begrundes saaledes: „Naar Staten tilstaa en Næringsdrivende udelukkende Ret til at benytte et vist Mærke til Betegnelse af hans Varer, maa det nemlig anses for at være en berettiget Fordring som Betingelse herfor at opstille, at Mærket nøjagtig beskrives for en offentlig Myndighed og kundgøres til almindelig Efterretning. En streng Fastholden af Brugen som bestemmende for Mærkerettens Opstaaen vilde let have til Følge, at der fremkom paa Markedet paa den ene Side Varemærker, hvis Besiddere, uagtet Mærket ikke var blevet registreret, havde udelukkende Ret til deres Brug, og paa den anden Side Mærker, som, skønt deres Indehavere i god Tro havde søgt og faaet tilstaaet Beskyttelsesret, naarsomhelst kunde fortrænges af den førstnævnte Slags. En Lovgivning, som kan give Anledning til saadan Forvirring og aabenbar Uret, kan ikke anbefales.“

Disse Bemærkninger er imidlertid næppe ganske afgørende. Langt snarere maa det anses stridende mod god Forretningsskik at bemægtige sig et af en anden brugt Mærke ved at komme ham i Forkøbet med at lade det registrere, navnlig da der ikke er nogen Nødvendighed for een Person til at lade registrere et af en anden Person paa Markedet bragt Mærke, og da man sikkert i Almindelighed kan se bort fra de sjældne Tilfælde, hvor en Person i god Tro „opfinder“ og lader registrere et af en anden brugt Mærke, jfr.